

MAGYAR KURIR

Bétsből, Mártzius' 17-dikén 1818.

Lengyel Ország.

Az Orosz Császár mint Lengyel Király ilyen meghívást tétetett közönségességé: —“

„Mi isten' kegyelméből minden Oroszok Császára Lengyel Király etc. etc. etc., közönségesen és egygyenegygyen mindeneknek, kiknek ezt tudni szükséges, tudtokra adjuk. A' Constitúciónak behozásával fő tzielzésünk a' vala, hogy Lengyelországi alattvalóinknak, népképviseleti boldogságot adjunk: most már szívünk' legközelébbi óhajtása az, hogy nekik azon szabadságokkal való élést, melynek ezen Constitúció bizonyos fundamentoma, megszerezzük. E' végre, a' nevezett Constitúciónak 31 és 87-dik 's az annak elintéztetésére szolgáló Statutumoknak 90, 91, és 93-dik tzikkelyeit megfontolván, meghatároztuk, hogy az országos gyűlésnek két kamaráját, a' mi fő városunkba Warschauba összehivassuk. Ezen gyűlés a' folyó esztendő Mártziusának 15 (27)-dik napján kinyitattik, 's a' következő Aprilis 15 (27)-dik napján bezárattatik. A' tartományok' 's közönségek' küldöttjeik, az országos gyűlésnek kinyitattása előtt hét napokkal előbb megjelennek a' nevezett fő városban, azért, hogy tellyes hatalmaiknak törvényességét a' Szenátusnak bemutatassák 's megbizonyítsák. Lengyelországunknak Szenátorjai is megjelennek ugyan azon időre a' fő városban. —

„Szenátorok, 's tartományok' és közönségek' küldöttjei! Sokáig tartott sze-

rentsétlenségek fekvének Lengyelországon; rettenetes inségeket álla-ki a' ti hazátok: de a' ti egy atyafias néppel való öszszetsatolódástok, az az öszszetsatolódás, melly a' ti lételeteknek kezeséül szolgál, elszaggatá ezen szerentsétlenségeknél kötelét, 's egy, a' népnek természeti tulajdonságaival egészszen meg egygyező Constitúció, boldogító törvények, 's a' jó fundamentomra helyhez-tett szabadság, ezen zivataroknak minden nyomát el fogják törteni. A' Constitúció a' ti tanátskozásaitok' böltsességére bizza a' mind ezeket illető előre való gondoskodást; a' ti kezeitekbe adja ezt az apolगतó anyai hatalmat. Vezéreljen benneteket ennek gyakorlásában egyedül a' köz jónak szeretete! Lelkesítse egyedül tsak ezen szeretet a' ti tanátskozásaitokat! Küldjön számkivetésbe közzületek minden részrehajlást, melly a' népeknek éppen olly veszedelmes, mint magoknak az Országlószékeknek. Ezen ohajtásoknak tárgya a' ti boldogittástok, 's ezt az a' ti haza eránt való magatok' elszánása adta belénk, a' melly azt tsalhatatlanul tökéletességre is viheti. —

„Törvények' tolmátsai! a' nép' szabadságainak Constitúció szerént való őrállóji! Ti az igazságnak tiszteletben való tartása 's a' törvényhozásnak állandó megfundálása eránt viseltető buzgóság által feleltek-meg fontos kötelelességeiteknek. —

„Közönséges vélekedésnek kinyilatkoztatóji, a' kik polgártársaitoknak bizo-

dalmával megtiszteltettek, ti megfeleltek az ő várakozásoknak, ha a' haza' szükségeit szívetekre veszitek, 's annak igaz javát szeméitek előtt hordozzátok. Bizonyossá teszünk benneteket Királyi kegyelmességünk felől, 's az isteni gondviselésnek oltalmába ajánlunk benneteket. Költ Moskauban Febr. 5 (17)-dikén 1818-ban. —“

„Sándor.

S v é t z i a.

Az országos gyűlésre öszszeseregelve lévő Rendek követséget küldöttek a' Királyhoz, arra kérvén ő Felségét, hogy magát még az ő mostani gyűlések alatt koronáztassa. A' Király nagy örömmel fogadta a' követséget 's igen szép beszéddel megköszönte a' Rendeknek felölle való gondoskodását. Beszédéből ezen nevezetes kifejezéseket olvassuk a' közönséges levelekben: — „Valamelly Királynak megkoronáztatása sem az ő köteletségeit sem elsőségi jusait nem szaporítja: de azonban, hogy azon köteleket, mellyek ötet a' néppel öszszetsatolják, megszenteli, alkalmatosságot is szolgáltat egy szabad nemzetnek arra, hogy az eránt a' maga hódolását közönséges módon kimutassa, kinek törvényes hatalmat adott arra, hogy az ő jusaiban egygyenygyen minden polgárt megtartson. De szaporodnak is ám ezen czeremonia által a' Fejedelemnek arravaló indító okai, hogy ötet azon nép eránt való háládatosságra emlékeztesse, a' melly önnön megelégedését találja abban a' fényességben 's méltóságban, mellyekkel tulajdon Királyának személyét körül veszi.“ — Ezen tárgyra nézve két nevezetes környülállást jegyzettek-meg a' Svétziai közönséges levelek; egygyet azt, hogy ezt a' követséget oly közönséges megegygyezéssel rendelték-ki az Ország' 4 Rendjei, hogy ámbár mind különkülön kamarákban tanátskoznak, még is éppen azon egy időben tet-

ték annak jóvallisát mind a' négyen — a' másik, hogy az a' Báró Maunersheim éppen az, a' ki egykor a' Ritterek' vagy Nemesek' kamarájában azt a' jóvallisat tette vala, mellynél fogva Gustávus Adolphusnak a' thrónusrol való leszállittatása meghatározottatott.

A' meghalt Királynak Seraphin-Rend' ruhába öltöztetett testét Febr. 23-dikán tették-ki a' Királyi kastély' gazdagon 's igen szép izlés' reguláji szerént feltzifraztatott ritteri szálájában a' közönséges nézésre. Körülette az Udvarnokok és a' Királyi örállók' serege strázsáltak. A' nép délelőtt és délután két-két óráig botsátatott-be megnézésére. — Pompás temetése Mártziusra, 's az új Király' megkoronáztatása Májusra határozottak. Ezen temetésre mostanában semmi új adófizetés nem fog rendeltetni, minthogy kinyilatkoztatták a' Rendek, hogy ök az erre kívántató 150,000 tallérokbol álló költséget a' Státus' meggazdálkodott kintséből fogják adni.

Az új Király azokat a' katonai főrangokat, mellyekkel mint Koronaörökös felruházttatva vala, már most mint Király, mind letette, tsak Stockholm fő város a' Első Polgárjának maradt meg, vagy más szóval tsak ezen rangját 's titulusát tartotta meg; mellyel a' polgárság' kedvét nagyon megnyerte. Febr. 21-dikén a' polgári tiszteknek egész egyetemje a' Királyhoz menvén, megköszönte illy nagy megtiszteltetését. — Az Upsalai Univeritásnak Magnificus Rektorává, az apja' helyébe Koronaörökös Oskár Princz lett.

Az új Király, Báró Essent, az Udvari fő Vadászmeister 's Királyi Adjutáns Es sen' fiját, Párisba küldötte, hogy feleségének a' Királynénak, a' maga thrónusra lett üléséről hirt tegyen. — (Közelebbi levelünkben irtukvala, hogy ezen Királyné Stockholmba várattatnék. Az

alábbkövetkező Párisi tudósítások ellenben nem reménlik, hogy Párisi eddig való lakását a' Stockholmmal fel fogná tserélni).

Frantzia Ország.

A' Svétziai Királyné, Gothlandi Grófné nevezet alatt lakik Párisban. — „Ezen Királyné, így szoll egy Párisi újság, ki, mint Koronahertzezné, egészségének gyengesége miatt, hogy a' Stockholmi kemény levegőt kiálhassa nem reménlvén, mind ez ideig folyvást Párisban lakott, mint halljuk, Frantziaországnak fő városát, melynek levegőjét egészségére nézve igen hasznosnak találja, mint Királyné sem fogja ide hagyni. — A' Journal de Paris írja, hogy mihelyest Frantzia Király ö Felségének, a' Svétziai öreg Király' meghalálózása 's az új Királynak trónusraülése, hivatal szerént tudtára esett, a' maga első Kamerariusát Aumont Hertzeget azonnal a' Svétziai Királyné' köszöntésére küldötte. — (Ezen Királynénak hajadonkori, vagy familiai neve *Desire'e Clary*; a' Bonaparte Jósef feleségének testvére. Mikor Napoleon még Generális volt, néki akarták szerezni, hanem a' leány' apjának *Clary* nevű igen gazdag kereskedőnek, nem volt kedve hozzá. Azutánna annak a' Duphot nevű Generálisnak akarták adni, a' ki Romában egy támadás' alkalmatosságával életét elvesztette. A' gondviselés Bernadotténak rendelte vala, de egyéberánt az aszszonyság maga azután is folyvást betsülettel és barátsággal viseltetett Napoleon eránt, mint Bonaparte Jósefnéröl való sogora eránt. Ennek a' Napoleon eránt való barátságának tulajdonitják, hogy a' fijának Svétziai Oskár nevet adott volt, tudva lévén előtte, hogy Napoleon valaha nagyon betsülte az Ossian Skandinavusait, kiknek a' történetek megmagyarázhatatlan következése ezen Oskárt, a' ki már mostitt Koronaörö-

kös, nagy részint jövendőbéli urokká tette. — Azt is megjegyzi, hogy a' mostani Svétziai Király, IV-dik Henrik Frantzia Királlyal, azon egy tartományban Bearnban, vették származásokat).

A' Leuchtenbergi's Eichstaedti Hertzog Princz Eugenius (Boharnois), Párisnak Bourbon nevű utzájában lévő házát, törvényes egygyezés szerént, a' melly Febr. 6-dikán Prokurátorok által hajtattott végre, eladta 250,000 Frankon a' Prusszus Királynak.

Tavaly sokat olvastunk arról, hogy Lyonban és vidékein rút zenebona uralkodván sok emberek elfogattattak 's megitéltettek volna, annyira, hogy a' Király Marschal Marmontot oda küldeni jónak találta, ki a' maga mérséklett bánása' módja szerént az egész lármát szépen eltsendesítette. Hogy valósággal miben állott légyen ezen lárma 's mi szolgáltatta reá a' valóságos indító okokat, még most olvasunk rolla valamit ezt is pedig az Anglus újságokban. A' *Timesben* egy Párisi, Febr. 11-dikén indúlt levél ekképpen szoll: — „A' Marschal *Marmont*' tudósítása kijöve, ily cím alatt: *Lyon, 1817-ben: Oberster Fabvier által.* — Ebben így festetik-le a' dolog: Lyon a' vidékével egygyütt arra az állapotra látá magát ismét jutni, melyre 1793-ban jutott volt. A' spionkodók' tsordája nyüzgött a' városban és falukon; ezek úgy tettették, mintha békételenkednének, az Országlás ellen panaszolkodtak, azt hirdették, hogy minden órán változásoknak és revolúciónak kell történni, 's azonnal, hogy ezen spionkodók valamelly elkedvetlenedett polgárt ezen békételenkedésekben tsak legkisebbnyire is vélek egygyet érteni eszekbe vették, mindjárt szaladtak a' Prevotális törvényszékhez 's a' szegény embert elárulván, 's a' zsebekbe tették az elárult vérenek árrát. Ilyen feladásokon fndálódott a' Provotális ítélőszéknek egész bá-

nása' módja, mind addig, míg végre a' dolog a' népnek szemei előtt kivilágosodott. Mert kinek is ne tűnt volna szemébe, hogy rövidségnek okáért egyebet elhalgassunk, hogy ezen egyetlenegy ügyben 155 vádoltatott személlyek közzül 122-tőre mondatott kissebb nagyobb, de általában mind kemény, tudniillik 28-ra halálos, 6-ra kénszerített dologgal való tömlőtözés, 34-re elszállítottás, 42-tőre fogság, a' többekre politziai felvigyázat alatt való tartatás. Az egész úgymondatott békességháborító sereg, mind egygyütt nem állott 250 emberekből, 's ezek közt is alig találtatott 60, a' kinek fegyvere lett volna; ezek közzül ítélőszék eleibe hurtzoltattak 155-tön; megíteltettek 110-zen, pedig tsak egy volt köztök, a' ki tsak annyi bünt is tett, hogy a' közönséges előljáróknak magát ellene szegezte, 's egy politziai katonát megsebesített." — Erre a' rajzolatra ily megjegyzést teszen a' Londoni Times újság: — „Mind den országnak vagynak Olivierjei!"

A' Lord Wellington szállása körül ismét egy kis lárma esett, de tsak vak lárma. Ezen történetről így ír a' Monitör: A' Lord' szállásán vigyázaton-álló strázsa tiszt az épület hátulja felől lövést hallván, oda megy, 's kérdi az ott strázsaálló katonától, hogy: mi dolog? — ez így felel: Sok embert látván erre felé közelíteni, *berdót* (wer da) kiáltottam? — öök így feleltek: *polgárok vagyunk*, de azonhan közelébb jöttek — én tüzet adtam reájok — az egygyik azonban a' páltzájával artzba tsapott, a' másik egy páltzakéssel hozzám döfött, de tsak a' köpönyegemet lyukasztotta által. A' tiszt azonnal strázsaikat küldözött - ki, de semmi nyomára nem találhatott a' lármazóknak, 's gyanakodni kezdett, hogy a' strázsa, egy nagyon fiatal ember lévén, tsak vak lármát tsinált a' szükségtelen lövés által, 's azután tselekedetét meg-

bánván, a' büntetésnek elkerülhetése végett gondolta - ki azon fogásokat, hogy artzba tsapták, 's a' köpönyegit által lyukasztották. A' jobb pofáját mint lát-szik a' puska' agya tsapta-meg, a' köpönyegin pedig az avúltság és nem szúrás tsinálta a' lyukat, mert semmi döfési formája nintsen. Közel hozzá más strázsa is állott, a' ki azt vallja, hogy ő ott közel jární senkit se' látott. Az ifjú katonát tehát, ki a' lövést tette, fogságra vitték, 's további vizsgálás alá vonták.

* * *

Bruneau' álnokságinak világosságra való jövésére Febr. 13-dika, úgy látszik, hogy legtöbbet tett. Ezen a' napon állítottatott ő a' törvényszék előtt két testvéreivel szembe, és ezen a' napon hallgatták ki azokat a' személyeket is, a' kik neki pénzt 's más egyebet adtak. Mikor *Bruneau* nak két testvérei, a' még hajadon *Bruneau Johanna*, 's *Plumel* aszszony kérdőre vonattattak, az egész törvénytévő szálát érzékeny indulatok foglalták el, annak látásán a' két testvér sirt, tudván, hogy az ő tanubizonyságok minden kétségen kívül elfogja választani, hogy *Bruneau* nak maradjon - é testvérjek, vagy *Navarrai Károlynak*? Az Elölülő először is az ábrázatvonásokban való hasonlatosságra tette figyelmetessé a' jelenlévőket, mellynek hallására *Bruneau* egészen megrázkodott, — azután pedig ezt a' kérdést tette - fel *Bruneau* elébe, hogy emlékezik - é reá, hogy a' Visgálóbíró előtt *Plumel* aszszonyhoz ezt mondotta: ne sirj *Mathurine*! és hogy mikor a' *St. Denisi* fogságban volt, szinte *Plumel* aszszonytól 12 frankot kapott. *Bruneau* mind a' kettőre állítólag felel - vén, így szólott az Elölülő: már ez a' megvallás világos bizonyosága annak, hogy *Bruneau* a' két aszszony személynek testvérje; mert ez a' név *Mathurine*, *Plumel* aszszonynak gyermekkori neve, mel-

lyet ő attól fogva soha sem hordozott, különösen pedig a' 12 franknak *St. Denisbe* való küldése ellemondhatatlan bizonyosságul szolgál *Bruneau* ellen. — A' Roueni várban *Bruneauval* egygyütt raboskodott foglyokat vettek elő. Ezek között egy *Malendrin* nevű azt vallotta hogy ő *Bruneaunak* egy darab ideig a' fatzipótsinálásra munkát adott, hogy egy kevés dohányra valót kereshessen magának, hanem hogy utóbb nem kellett neki a' munka, mert másképpen valahogy pénz magra verekedett. — *Halleau* egy más tanu, azoknak neveiket előadván, kik pénzt nyújtottak *Bruneaunak* azt mondotta, hogy minden nap megrészegetett, és *Libois* Porkolábbal pénzre játszott, a' ki sokszor 100 frankot is elnyert egyegy nap tőle, — továbbá, hogy *Mathouillet* világi pap 500,000 frankot ígért neki, *Brauzon* pedig Secretarius-sa volt, a' ki helyette leveleket írt. Erre az Elölülő azt kérdezte, hogy be voltak épetsételve a' levelek, *Bruneau* ezt felelte: be, még pedig az én petsétemmel, mellyen e' van: Navarrai Károly. — Elölülő: hát az *Angouleme* Hertzegaszszonynak szolló levelet ki írta? *Halleau*: azt is *Branson*; *Bruneau* csak a' nevét próbálta alá írni, de midőn sem mire sem mehetett, csak egy keresztet csinált alá. — Egy *Sicot* nevű vasas katoná, kit valami verekedési dologért fogtak-be, azt mondotta, hogy *Bruneau* vele is el akarta hitetni, hogy ő XVII. Lajos, és azt kérdezte tőle, hogy mit gondol, nem lennének-e neki a' Regimentjebeli katonák segítségére a' thronusra való lépésben, majd hiszen lenne ő neki azután gondja reájok? ő (*Sicot*) ezt az illető helyen bejelentette. — *Bruneau*, *Sicotnak* ezen vallására ezt mondotta: ezt az urat én tellyességgel nem esmerem, *Sicot* pedig így szólt vissza hozzá: Báh! kendnek rövid emlékezete

van, hiszen 36 napig voltunk egygyütt egy kamarában, és az én képem most is olyan darabos, hogy arról bizony rámesmerhet. — Most azokra a' tanúkra került a' sor, a' kik *Bruneaunak* pénzt adtak. Egy *Vignerot* nevű Fábrikás azt mondotta, hogy ő valósággal abban a' hiszemben volt, hogy a' *Delphin* még él, és azért kívánta a' bevádoltatott személyt látni, még feleségén, gyermekein kívül más személyeket is bemutatott neki és 3 darab aranyat nyújtott a' kezébe, mind tsupán csak a' *Bourbon* Princz eránt viseltető szeretetből. — Egy *Morine* nevű özvegy aszszony így beszélt: „*Bransonnak* látogatására menvén hallottam, hogy *XVII. Lajosról* beszélnek, kívántam őtet látni; láttam, és külsejéből ugyan ki nem nézhettem, hogy ő valami nagy rangú személy legyen, de azok a' sok historiai darabok, mellyeket az Udvarrol, és templomrol beszéltek, tévelygésben megerősítettek, hogy talán még is csak XVII. dik Lajos lehet ő; Párisba való menésem' alkalmatosságával még egy *Angouleme* Hertzegaszszonyhoz szolló levelét is magamhoz vettem, hanem kéhez nem tudván szolgáltatni, elégettem. — *Jaquieres* aszszony végre egy Párisban lakó 52 esztendő s személy, ilyen napkeleti stilussal adta elő vallását: Már régtől fogva homályos rémlések lepnek vala meg, mellyek titkos, és személyes esméreteken fundálódtak. Buzgó könyörgéseket botsátok vala az égre, hogy világosítsa meg az én értelmemet azeránt, hogy vallyon a' fogoly a' Királyi mártírnak fija-e igazán? Megérkezém *Rouenbe*, misét mondattaték, — és a' miséző pap, (*Mathouillet*) maga ajánlotta magát nekem, és egy Grófnénak, hogy a' fogolyhoz vezet. Én látám őtet, és elhagyám a' tömlötztöt annélkül, hogy kimondottam volna, a' mit gondoltam. Viszsa térvén *Párisba* 8 hónapokig ott-

hon maradtam, azután ismét elindulék *Rouenbe* magánosan, minthogy nemes szívü barátném meghala. Ismét látám ötet, és egy arany órát, és egy gyűrűt adék vala neki: *Morine* aszszonnyal Párisba vissza térék, de azután többször elutoztam vele *Rouenbe*, hanem az a' mit én gondolok, szívembe bezárva marad, az én titkom velem egygyütt hal meg. — Ekkor módosan meghajtotta magát, és a' jelenlévők nagy katzagásra fakadtak.

A' *Journal des Maires* így szól *Bruneaunak* Febr. 19-dikén vagy is azon a' napon való magaviseletéről, mellyen a' törvényszéknek ítéletét perében felolvasták: 11 órakor vezették ötet a' törvénytévő szalába, halavány volt, és remegett; fatzipőben akart megjeleni; de attól félvén, hogy a' Birákat főbe találja velek verni, nem engedték; a' szalában egy szót sem szólott; de bezzeg kipótolta azután a' tömlőtben. Mit ítélték, úgymond az ott lévőkhez, ezekről a' haramiakról? El megyek Angliába, ott kereskedem. Nem vagyok én kóborló. Nintsenek ugyan gazdag rokonaim, de jó emberek 's a' t.

Nagy Britannia.

A' Régens Printz ilyen levél által adta tudtára Lord *Wellingtonnak* az ellene elkövetett próbatételért való részvételét: —“

„*Carltonhouse*, Febr. 14-dikén, 1818. Drága Barátom! Nem engedi az öröm, hogy egy pár sornak írása által le ne rajzoljam, melly nagynak lenni éreztem én azt a' szerentsét, a' melly felől ezennel tudósítottam, tudniillik, hogy az úr az ellene tétetett közéleti próbát, bár mi gyáva volt is az, elkerülte; 's hogy egyszersmind annak az elundorodásnak 's boszszankodásnak érzését is ki ne fejezzem, mellyet ezen

próbatételnek rútsága és gyalázatossága felgerjesztettek. Nem tehetek egyebet mint azt, hogy a' nemzetnek egyéb részével egygyütt belső háláadással megköszönnyem az isteni gondviselésnek azon felséges jóságát, hogy egy hazánk' boldogságára ily nagyon szükséges, sőt Európa' tsendességének fenntartására nézve is ily fontos életet, megoltalmazott. Tartsa-meg az úrnak ezen minnyájunkra nézve ily betses életét sokáig! Ez az úr egyenes szívü és jó indulatú barátjának legforróbb ohajtása. —

„György, R. P.

* * *

A' *Clarencei* Királyi Hertzeg tudósítást vett keleti Indiából, hogy az ő (nem törvényes házosságból származott) idősebb fija *Fitzclarence*, ki mint Adjutáns a' keleti Indiai fő vezér *Marquis Hastings* alatt szolgált, meghalt légyen. Nyilván írják a' Londoni újságlevelekben, hogy ezen Királyi Hertzeg valóságos házassági életre fog lépni *Wykeham* nevű aszszonyszeméllyel, sőt hogy már a' Régens Hertzeg is megerősítette volna mint familia' feje ezen házosságot: tsak az a' jus nintsen még megadva a' házasulandóknak, a' melyre már Királyi Határozás (*Sanctio*) kívántatna, tudniillik, hogy a' gyermekek, kik ezen házasságból fognak származni, a' Koronához is számot tarthassanak, a' mellyet annyival kevesebbé lehet reménleni, hogy ezen Királyi Határozás, a' Titkos Tanáts' jóvállására, ezen familiánál már három ilyen esetekben tagadtatott meg.

Erről a' *Clarencei* Hertzeg' házasságáról sok minden félét beszélének. Annyi bizonyosnak látszik lenni, hogy a' Régens Printz a' Titkos Tanáts' elejébe adta a' dolgot. Ez, a' törvények szerint esztendeig tarthatja függőbe a' házasságot, de ha a' nélkül eltelik az esztendő, hogy határozását ki nem mondja, már

ekkor már ez által törvényessé lett a házosság. A Parlamentum is törvényessé teheti. *Wykeham* aszszonyság, egy 28 esztendő, szép, magas, elmés személy. Gazdag is, mert a jószágai esztendőnként, ha nem többet, de közel 200 ezer forintokat behoznak, melly jövedelem az alatt, míg ő kisebb idejű volt, nagy töképenzre telt.

A Londoni polgári Tanács egyéb végzései között, mellyeket mostanság tett a Parlamentumhoz is határozott egy kéreő levelet, mellyben azt kéri, hogy a Ministereknek a Habeas Corpus Akta felüggesztése alatt tett tselekedeteiket szoros vizsgálás alá vétesse.

A l g i r i a.

Ezek az Afrika északi partjain lakó tengeri tolvaj Fejedelmek naponként nyakasabban kezdik kinyilatkoztatni magokat a tengeri kereskedést folytató keresztény nemzetek eránt. Egy Madridi, mint erősítik, hiteles tudósítás után, ezeket írják felőlök a Brémai újságban: — „Legkisebbet sem kételkedhetni azeránt, hogy ezen ragadozó Fejedelmek azon eszközöknek, mellyeknek munkábalejendő vétettetése felett egy időtől fogva az Európai Hatalmasságoknak kabinétjeik tanátskoznak, 's a melly felőlök pontosan tudósittatva lenni láttatnak, egymás között való szoros öszszetsatolódás által akarják magokat ellenek szegezni. Az Algiriai Fejedelem' Követje Sidi Hagi Juseff a ki Tunisba küldtetett azért, hogy a két Fejedelmek között tizenkét esztendőktől fogva folyó kegyetlen hadakozásnak véget vessen, 's békességes feltéte-

leket javasoljon, egy beszédet intézett a Tunisi Udvarhoz, mellyben efféléket mondott: —“

„Az a szövetség, melynek ellenünk való formálásában az Európai Hatalmasságok foglalatoskodnak, parantsolva kívánja, hogy a Mahomed hitének igaz gyermekei magokat közönséges ellentállásra, egymásnak költsönös oltalmazására egygyesítsék, az eddig való ellenségeskedésnek véget vessenek, 's az üres ditsőségkivánást a közés költsönös jóért feláldozzák, hogy magokat csak azon jó polgárokból álló egy népnek tartsák, oly polgárokból álló népnek, kik minden szempillantatban készek ösi honnyaikat védelmezni, 's a hazáért véreket és javaikat oda adni. Az Algiriaiak által látják azt, hogy az ő Tunis ellen viselt boldogtalan hadakozásaik a Próféta' haragját ellenek felgerjesztette, melyrenézve büneiknek megbánásául 's Mahomednek megengosztelésére, meghatározták magokban, hogy Tunishoz való régi jusformálássokról lemondanak, 's titeket a békességért és barátságért megkeresnek.“ — Ez az egy illy nagy tiszteletű Muselman által elmondott beszéd úgy megillette a Tunisiakat, hogy a békességre egyszeriben reá állottak, azt megerősítették, 's minden városaikban és tartományaikban kihirdették. —

T i r o l i s.

Az innét érkezett magános tudósítások szerént, ezen hegyvölgyes tartományba oly nagy bőséggel érkezik Olaszországból mindenféle gabona, hogy nagy megoltsódása mellett sem veszi senki.

---

8 száz forint huszas pénzért, adtak Váltó czédulában: —
Mártz. 13-dikán 280 $\frac{1}{2}$ — 14-dikén 277 — 16 dikán 274 $\frac{2}{3}$ — forintot.

Hazai Dolgok és egyéb Toldalékok.

B é t s.

Hessen-Homburgi Filep ö Hertzegsége Cs. K. Feldmarschal-Lajtnánt, *Warschauba* küldtetett, hogy az ö Cs. K. Felsége nevében, ö Orosz Császári Felségét, kit oda Mártzius' 15-dikére várak, köszöntse.

Ö Cs. K. Felsége, Gróf Veronai Minischalchi, Báró Aichelburg Gustav a' Hessen-Homburg gyalogjainál Kapitány, Szász-Czegői Balogh Ádám a' Württembergi Király' nevét viselő Huszár Regementnél Fő Strázsamester, Othlifenfeldi Báró Otto Kristóf a' Somariva varasainál Oberstlajtnánt, Bocári Mótcsáry Pál, Gróf Forlói Albicini Antonio's Gyergyé Gábor Lichtenstein Huszár Regementjébéli Kapitány, urakat, Cs. Kir. Camerariusokká kinevezni, kegyelmesen méltóztatott.

Tegnap, hétfőn, e' hónap 16 dikán, ismét elégetének a' glaszin az elégető házban tiz millió papiros pénzt, melly summa a' Conventziós pénzben öt per Centes, önként való költsönözésből, 's az Austriai privilegiált Nemzeti Bankóba befolyt Aktziakból, gyült össze.

Magyar Ország.

Szépíllendőséggel előadva olvassuk Nagy Váradról, a' 12-dik Februariusi innepnek leírását az itt következő tudósításban:— „Kegyelmes Fejedelmünknek ö Cs. K. Felségének születése napja innepét, Nagy Várad várossa is, Jobbágyi hív tisztelet, fiúi szíves szeretet által lebesítve szentelte. Ugyan is Mélt. Gróf Administrator úr ö Nagysága által meghivattatván a' Ns.

Vármegye házához reggei 9 órára Bihar Vármegyének ezen városban lakozó Mélt. és Tek. Úri Rendei: minekutánna ott egybe gyültek volna, a' Calhedrális nagy Templomban e' végre tartatott Isteni tiszteletre, szép pompával, számos kotsikon kimentek. A' Templom előtt Báró Strauch gyalog Regementjének egy Bataliona, és Hertzeg Hessen-Homburg Huszár Regementjének Obersteri Divisiója hadi musikával és lövöldözésekkel, Katonai médon tett tiszteletet. Melly pompának és áhítatosságnak vége lévén — Mélt. Administrator Gróf Rhédei Lajos úr ö Nagyságánál 80, Mélt. Gróf Csáky László Nagy Praepost, és Generális Vicarius úr ö Nagyságánál 50 személyre terített asztalnál vendégeltettek meg, minden rendű Papi, Polgári és Katonai úri személyek. A' hol, örömkialtások, és ágyúdurrogások közt, sok poharak ürítették ki, Felséges Urunknak, és Atyánknak hosszas, és szerentsés életéért.

Ezen kívül Mélt. Administrator úr ö Nagysága, a' jótétemények' gyakorlásában gyönyörködni szokott nemes lelkisége szerént, az itten lévő Lovas és Gyalog Katonaságnak; nem külömben két Katonai nevelő házakban lévő ifjaknak, kiknek száma mind öszve ezernél többre megyen, minden személlyre 1 font húst, és 1 itze bort méltóztatott kegyesen adatni. A' Mélt. Nagy Praepost Gr. Csáky László ö Nagysága is, az innepre kiállott katonaságnak egy egy font húst és egy itze bort személlyenként. — Ezen fényes Innepnek estvéjén pedig, az itten lévő Nemzeti Magyar Játszó Társaság, egy ezen Tárgyhoz alkalmaztatott Szép Darabot játszott el a' számosan egybegyült Publicumnak telyes megelegetésével.